

Rindert Kromhout

Het geheim van de gillende geraamtes

Tekeningen van Saskia Halfmouw

LEOPOLD / AMSTERDAM

AVI E5 / M6

Eerste druk 2017

© 2017 tekst: Rindert Kromhout / www.rindertkromhout.nl

Omslagillustratie en binnenwerk: Saskia Halfmouw

Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7358 5 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Geraamtes in de nacht

Wat is het donker en stil in de oude stad Rome.

Er is bijna niemand op straat.

Een paar auto's die ergens naar op weg zijn, een mompelende zwerver bij een afvalbak, een duif die is geschrokken van een kat.

Maar verder niemand.

In een smalle straat vol geparkeerde auto's en met hoge huizen staat een klein hotel.

Ook daar zijn alle ramen donker, er brandt nergens een lamp.

Iedereen slaapt.

Nu ja, bijna iedereen...

De voordeur van het hotel gaat open, een jongen komt naar buiten.

Hij is een jaar of negen, heeft een korte broek aan en een petje op.

Blonde haren steken onder het petje uit.

Met zijn ene hand houdt hij een kinderboek tegen zich aan geklemd.

Zacht trekt hij de deur achter zich dicht.

Heel even wacht en luistert hij, maar binnen klinkt er geen enkel geluid.

Niemand heeft iets gemerkt, alles gaat goed.

Dicht langs de muren sluipt de jongen weg van het hotel, de stad in.

Zijn mobieltje wijst hem de weg door straten en stegen,
langs winkels en kantoorgebouwen.

Hij komt bij een plein met een spuitende fontein, waar
iemand luid snurkend ligt te slapen.

Stilletjes loopt hij verder, langs de rivier en over een brug.
Een grijze kat rent voorbij, een luik wordt dichtgetrok-
ken.

Hoog in de bomen tsjirpen er krekels.

Ergens ver weg klinkt geschreeuw.

Ah, daar is het, daar aan de overkant is het kerkje.

Even blijft de jongen staan.

Het kerkje ziet er spookachtig uit, zo in het donker, heel
anders dan vanmiddag.

De jongen aarzelt, zal hij teruggaan?

Nee...

Een beetje bibberend steekt hij de verlaten rijweg over.

Het hek voor het kerkje staat op een kier, het stenen beeld
is bijna niet te zien.

Overal zijn schaduwen.

De jongen slikt en pakt dan met trillende vingers de spij-
len van het hek vast.

Hij knijpt zijn ogen samen om goed te kunnen kijken.

Wat is dat stenen beeld groot en donker en dreigend!

Die enorme mond, die zwarte ogen...

Ineens hoort hij iets, vlak achter het beeld.

Een piepend gekraak, een diepe zucht.

Geluiden van iets wat over stenen wordt gesleept.

De jongen houdt zich muisstil en klemt zijn handen ner-
veus om de spijlen.

‘Nog een paar nachten,’ mompelt een kreunende stem.

‘Nog een paar nachten en dan is het te laat.
Dan is het voorbij, voorgoed voorbij...’
Weer zijn er die slepende geluiden.
Uit de duisternis achter het stenen beeld komt iemand
tevoorschijn.
‘Voorbij...’ klinkt het opnieuw.
En dan, in het zwakke licht van een straatlantaarn ziet de
jongen...
Een geraamte!
Er zit een levend geraamte achter dat beeld!
Van schrik en opwinding laat hij zijn boek vallen.
Een geraamte, een levend geraamte!
Hij huivert.
Zou dat... zou dat echt...
Pas nu durft hij het goed te bekijken.
Het geraamte is klein, ongeveer zo groot als hij zelf.
In haar rechterhand heeft ze een zeis, in haar linkerhand
een weegschaal.
De jongen hapt naar adem.
Dat is... dat is... ja hoor, ze is het, ze bestaat echt!
‘Anna!’ roept hij uit. ‘Anna Barberini?’
Weer klinkt er gekraak, langzaam komt het geraamte
naar het hek toe.
Ineens is ze griezelig dichtbij.
Haar botten blinken in het licht van de lantaarn.
Strak kijkt ze de jongen aan.
Een beetje angstig doet hij een paar stappen naar achtere-
ren.
‘Ben jij... echt prinses Anna Barberini?’ vraagt hij schor.
Even is het geraamte stil.

Haar hoofd gaat heen en weer en op en neer.
Haar teenkootjes kraken.
Dan vraagt ze met een hoge, galmende stem: 'Wie ben jij?
Hoe weet jij hoe ik heet?
En wat doe je midden in de nacht op straat?'
De jongen slikt zenuwachtig.
Die holle ogen, al die beenderen...
Wat ziet die zeis er akelig scherp uit!
'Ik... het komt door het boek,' zegt hij.
'Boek? Welk boek?' vraagt het geraamte dat Anna heet.
De jongen bukt zich en raapt zijn boek op.
'Dit boek,' zegt hij, 'het gaat over jou.'
'Over mij?' Haar kaken klapperen alsof ze het koud heeft.
De jongen knikt.
'Ja,' zegt hij, 'het gaat over jou en nu zie ik je eindelijk in
het echt.
Niet in *Het geheim van de afgebeten vingers*, maar in het
echt.
Eindelijk!
'Je stem bibbert,' zegt Anna.
'Ik heb nog nooit eerder met een levend geraamte ge-
praat,' zegt de jongen verlegen.

Wie is die jongen?
Wie is dat levende geraamte dat prinses Anna Barberini
heet?
En wat is dat voor boek?
Ach, dat is een heel verhaal.
Maar laat ik bij het begin beginnen.
Ja, laat ik een paar uur eerder beginnen.
Het was bloedheet en druk in de oude stad Rome...

De eerste dag

Rome, ze zijn in Rome, de hoofdstad van Italië!
Voor het eerst in hun leven zijn ze hier.
'Zo oud en interessant, die stad,' zegt papa.
'Zo mooi en warm en gezellig,' zegt mama.
Zo spannend... denkt Luuk.
'Ik wil de oude paleizen en ruïnes zien,' zegt papa.
'Ik de kleine straatjes en de kerken,' zegt mama.
En ik de afgebeten vingers... denkt Luuk.
'We gaan er fijne dagen van maken,' zegt mama.
Ze trekken hun wandelgympen aan en gaan naar buiten,
het hotel uit.
Urenlang lopen ze door de stad, van de ene bezienswaar-
digheid naar de andere.
Langs een enorm oud openluchttheater.
Over een brede, stinkende straat vol verkeer.
Door een park met steenhopen en brokkelige zuilen.
Langs een fontein met marmeren vissen die water spu-
wen.
'Wat een heerlijke stad,' zegt mama, 'en wat is er veel te
zien!
Ik kijk mijn ogen uit.'
'Nou, het valt me wel een beetje tegen, hoor,' zegt papa.
'Wat is er veel vies en kapot.
Kijk die standbeelden daar nou toch.
Ze zijn pikzwart en er zitten gaten in.

Dat komt door de luchtvervuiling.
De vieze lucht vreet gaten in die stenen beelden.
Moet je zien hoeveel van die stinkauto's hier rijden.
Dat zou verboden moeten worden.
En wat ligt er een troep op straat.'
Een oranje stadsbus komt toeterend voorbij.
Het oor van een standbeeld breekt af en valt in stukken
op de grond.
Boos wuift papa de vieze lucht weg.
'Niet zo mopperen, Wim,' zegt mama.
Ze veegt met een zakdoek over haar voorhoofd.
'Wat is het heet,' zegt ze.
'Mijn onderbroek plakt aan mijn billen.
En wat zijn er overal veel mensen.
Alle terrassen zitten vol.'
'Niet zo mopperen, Roos,' zegt papa.
Allebei moeten ze lachen.
Luuk lacht ook.
'Loop een beetje door, jullie,' zegt hij, 'we moeten die kant
op.'
Hij wijst naar de rivier.
'Die brug over en dan naar rechts.'

Ze blijven maar vier dagen in Rome, meer tijd hebben
Luuks ouders niet.
Bijna altijd zijn ze druk aan het werk.
Mama werkt in een bloemenwinkel, papa op een kantoor.
Als Luuk uit school komt, is er meestal niemand thuis.
Geen vader of moeder, geen hondje, niemand.
Zijn schoolvrienden wonen ver weg.

Luuk gaat altijd met de bus naar school.
In zijn eigen buurt wonen weinig kinderen, daar is geen school.
Meestal pakt hij als hij thuis is een boek.
Soms kijkt hij tv of doet hij een computerspel.
Hij zou best een broer of zus willen hebben, dan zou hij niet zo vaak alleen zijn.
Maar nu is hij niet alleen.
Nu zijn ze met z'n drieën in Rome, hartstikke leuk!
Maandenlang heeft Luuk ernaar uitgekeken.
Eindelijk is hij in de stad van zijn lievelingsboek, heerlijk!
Luuk heeft dat lievelingsboek bij zich.
Hij heeft het wel tien keer gelezen.
Het geheim van de afgebeten vingers heet het.
Het is een reuze spannend boek.
Het gaat over levende geraamtes en grotten vol botten en een gevaarlijk stenen masker.
Geweldig leuk en griezelig.
Alleen heeft het een beetje een raar einde, net of het niet echt uit is.
Er staat niet in hoe het afloopt.
Er staat alleen dat je dat zelf moet gaan bekijken in Rome.
Nou, dat wilde Luuk wel!
Hij wil weten of het allemaal echt waar is.

